

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Πρό ένενήντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα του Τεξάσ, ζούσαν ο πάμπλουτος Ίσπανός άποικος δόν Αύγουστινός, ο γαμπρός του δόν Φάβιος, ιδιοκτήτης ανέξανθλων χρυσωρυχείων στη θρύλικη «Κοιλάδα του Χρυσού», ο άδαστος στην άνδρεία και στην καλύτερη κυνηγός Ήουαρντόζ, ο όποιος, παρ' όλα τά ξήθητα του χρυσία, διατηρεί τη νεανική του άνδρότητα, και ή φροισιάτη και πολυηρωτάτη Ροζάρια ή κόρη του δόν Φάβιου. Ο Φάβιος, μαζί με τόν νεαίο άντροφό του Πέπε, λείπει από μέρες στην «Κοιλάδα του Χρυσού», όπου έχουν πάει για να έσποττεύσουν στην άποστολή ενός φορτίου χρυσοφιάς. Μά ο καιρός περνάει και ή άποστολή, ή όποια έπρεπε να έχη έπιτορφεί στο μεταξύ, δέν φαίνεται πούθενά. Τέλος, φτάνει στην αγροκία ο Πέπε, ο όποιος τούς διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάρια κ' οι άντροφοί του βρίσκονται αποκλεισμένοι από στήλη Έρυθρόδερμων στην «Κοιλάδα του Χρυσού». Άμέσως ο Βουαρντόζ όργανώνει μια μεγάλη άποστολή, για να πει να τούς ένοσχύσει. Στην άποστολή αυτή συμμετέχει, παρά τη θέληση του παππού της, κι ή γενναία Ροζάρια, μαζί με τόν νέο Ίνδο Βαχίταχ, ο όποιος της είχε άφοσιωμένος, γιατί τού έσωσε κάποτε τη ζωή. Μεταξύ των άρχηγών τών Ίνδων που έπετήσαν κατά της «Κοιλιάδας του Χρυσού», είναι κι ο τρωιερός ληστήρχος Ού' Σακάμ, ο όποιος, μαθαίνοντας από κάποιο προδότη την άποστολή ένοσχύου στην «Κοιλάδα», έπιτίθεται στο δρόμο έναντιόν του καραβανιού, για να τó έμπούσει να φτάσει στον προορισμό του. Κατορθώνει μάάλιστα, χωρίς σε μια σατανική έμπνευσι του, να τó καταστρέψει ολόκληρο. Οι μόνι που σώζονται άπ' αυτήν την καταστροφή είναι ο Βουαρντόζ, ή Ροζάρια, ο Πέπε κι ο Βαχίταχ, οι όποιοι καταφεύγουν, καταδιωκόμενοι από τούς Ίνδους, σ' ένα μεγάλο δάσος. Οι Έρυθρόδερμοι όμως βάζουν φωτιά στα δέντρα κι οι τέσσερες φυγάδες, καταδιωκόμενοι άπ' τίσ φλόγες, καταρθώνουν, έπειτα από άνυπέρβατες δυσκολίες, να σωθούν.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο σέρ Χάρου βρισκόταν τώρα σε μια ψηλή κοιλάδα, άπ' όπου μπορούσε να βλέπει όλη την έκτασι γύρω. Προχώρησε ως την άκρη της κοιλάδας αυτής, άνασχιζόμενος... Κάτω άπ' αυτήν, σε βάθος εκατοντάδων ποδιών, στάν κάμπι, διέκρινε δυο καβαλλάρηδες που δέν άργησε να τούς άναγνωρίσει, ο ένας άπ' αυτούς ήταν ο μυθιστοριογράφος Ουίλλιαμ Φάλζονερ κι ο άλλος ένας άπ' τούς άνιχνειάς του καραβανιού, ο Τόμ Κίνταλ.

—Θεέ μου, να είσαι εύλογημένος! φώναζε ο έκκεντριζός Άμερικανός.

Μά πώς θα συναντούσε τούς δυο αυτούς άνθρώπους που σίγουρα τόν άνιχνεούσαν; Η κοιλάδα κατηφόριζε σχεδόν κάθετα προς τήν πεδιάδα και τó άλογό του διατάζε να προχωρήσει μέσ' άπ' τούς άπτόμοιους βράχους...

Έξαφνα, μέσ' από ένα ζούφωμα τών βράχων, ένας ακαθόριστος θόρυθος άκούστηκε και συγχρόνως μ' άνηδιαστική όσημύ που έφερνε ναυτία στροπύστηκε γύρω...

Ο σέρ Χάρου άνιχνεός έστρεψε τó βλέμμα του προς τó μέρος αυτό...

Κά τότε, νοιώθοντας τó αίμα του να παγώνει, είδε να προβάλλει μέσ' άπ' τó ζούφωμα τών βράχων ένα τεράστιο φείδι, που ζετινιγόταν σφαιρίζοντας διαπεραστικά.

Δέν πέρασε ούτε μια στιγμή και ένα πλήθος φείδια ξεπροβάλλαν κι' άπ' τούς άλλους βράχους γύρω, άνάμεσα στους όποιους βρισκόταν ο σέρ Χάρου...

Οι' αυτά τά είδεχθή έρπετά άρχισαν τότε να σέρνονται προς τó άλογο του Άμερικανού.

Ο σέρ Χάρου, βλέποντάς τα, ένοιωσε τόν έαυτό του να μονοκελή δόξαλνρος από κρού ίδρωτα κι' έβγαλε μια κραυγή φρίκης... Συγχρόνως τó άλόγο του χρεμέτισε με τρώμο και, μόνο του, μη βλέποντας πειά τó έμπόδιο, έκανε ένα τεράστιο πήδημα πάνω άπ' τά φείδια και πήδησε στο κενό...

Έπειτα από μια στιγμή, ύποξυνο και καβαλλάρης, καταρραλίσσαν μαζί κάτω στο βάθος της κοιλάδας...

ΠΩΣ Ο ΒΑΧΙΤΑΧ ΕΞΩΦΛΗΣΕ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗ ΡΟΖΑΡΙΟ

Η πτώσις τους εν τούτοις δέν ύπήρξε θανάσιμη, όπως θα μπορούσε να φαντασθή κανείς. Το άλογο έπεσε έλάνω στην πιανή βλάστησι και, παρ' όλη την όρημύ του, κατόρθωσε να σταθή όρθιο. Άπτόσο φώναζε λίγο πιο πέρα, στα μαλακά, τόν σέρ Χάρου. Έκει έπι έσαν και τόν συνάντησαν ο Ουίλλιαμ Φάλζονερ και ο Τόμ Κίνταλ...

Ο Άμερικανός τούς διηγήθηκε τότε όλη του την περιπέτεια και ο μυθιστοριογράφος πάλι τού είπε πως ο Τόμ Κίνταλ είχε κατορθώσει να ξαναβωθή τά ίχνη του...

Πράγματι, ο Τόμ Κίνταλ, άνιχνετής ημισημένος, ήταν ένας από τούς τολημρός έκείνους τυχοδιώκτες, από τούς όποιους δέν ξέφευγε κανένα ίχνος κι' ένας όδηγός άνεπιτήρητος.

Σε λίγη ώρα κι' οι τρείς συναντούσαν τó άπόσπασμα τού λοχαγού Μπαίβελ, που, καθώς θα θυμόνται οι άναγνώστα μας, είχε προηγηθή τού καραβανιού, άνιχνετώντας τόν Κόζαμο Ποταμό.

Έκει ο σέρ Χάρου έφαγε κι' έπειτα κοιμήθηκε βαθεία.

Τήν άλλη μέρα ο σέρ Χάρου κι' ο Φάλζονερ είχαν τήν σπάνια άνκαιρία να παρακολούθησουν τόν κ. Κίνταλ στο κυνηγιό ενός τρομοκού και τεραστίου βουάσσου... Ο τολημρός κάου - μπύ, βλέποντας τó βουάσσο, προβόλησε έναντιόν του με τήν καραμπίνα του. Τόν πώργωσε όμως έλαφρά και τόν εξαγριώσε άκείμα περισσότερο.

Πριν προφτάσει μάάλιστα να πυροβολήσει και για δεύτερη φορά έναντιόν του, ο βουάσσος όρμησε έναντιόν του και θα τόν ξεκολλήμαζε άσφαώς με τά κέρατά του, άν ο Τόμ Κίνταλ, νιωνοντας ένα έπαισο κι' άφόνταστο πήδημα, δέν βρισκόταν σε μια στιγμική άπάνω στη γάχη τού θηρίου...

Ο βουάσσος, μονοκρίζοντας άγρια, κατέβαλε μανιασμένος προς ταθείς για να τόν έβη κάτω, μά ο κάου μπύ, τού βόησε τó κυνηγετικό του μαχαίρι στο σβέρκο και τόν σώρισε κάτω σκοτωμένο...

Μετά τó θωραίο αυτό κυνηγιό που τού έξασφάλισε πρώτης τάξεως τροφή, τó άπόσπασμα εξακολούθησε τó δρόμο του. Έξαφνα, σε λίγο, διέκριναν μεταξύ τρεις λόφους. Άμέσως ο λοχαγός Μπαίβελ είπε πως πίσω άπ' τούς λόφους αυτούς περνούσε ο Κόζαμο Ποταμός, μά ο Τόμ Κίνταλ είχε αντίθετη γνώμη.

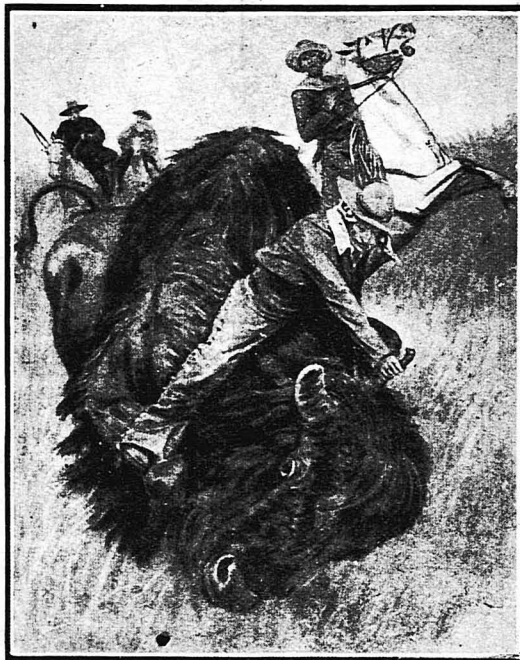
Έπέμειναν κι' οι δυο στίς άπόψεις τους και για να εξακριβωθή ποιάς άπ' τούς δυο είχε δίκιο, συνέχισαν τήν πορεία τους προς τήν διεύθυνσι αυτή...

Ξαφνικά, καθώς προχωρούσαν, άκούσαν σε λίγη άνόσταση ένα πυροβολισμό. Άμέσως ο Τόμ Κίνταλ, άκούωνταίμενος από τó σέρ Χάρου, τó Φάλζονερ και δυο άλλους καβαλλάρηδες, τράβηξε καλπάζοντας προς τó μέρος άπ' τó οποίο είχε άκουστή ή πυροβολισμός.

Όταν προχώρησαν καιμιά τριακόσια έπι μέτρα, είδαν ένα άντρα γονατισμένο καταγής να έξετάζει έναν άγριο που μόλις πού όλίγου τόν είχε σκοτώσει. Λίγο πιο πέρα στεκόταν ένας άλλος άντρας όρθιος...

—Α! φώναζε ο Τόμ Κίνταλ, ο όποιος έβλεπε καλύτερα άπ' τούς άλλους. Είπ' ένας λεικός, σινοδομένονος από ένα Ίνδο.

Βλέποντας τούς τέσσερες καβαλλάρηδες που προχωρούσαν προς αυτούς, ο δυο άγνωστοι έλαβαν στάσι άμύνη. Ο Λεικός, καθώς άνορθώθηκε, άφησε να...

Ο τολημρός κάου - μπύ βόησε τó κυνηγετικό του μαχαίρι στο σβέρκο τού βουάσσου

ανή όλο τὸ πελόριο ἀνάστημά του.

Τότε ὁ Τόυ Κιντάλ, γιὰ νὰ προλάβῃ κάθε ἐχθροὶ ἐκδηλωσὶ ἐξ ἑσῶς τους, τοὺς φώναξε ἀγγλικά :

- Μὴ φοβάσθε ! Δὲν ἔμιασε ἐχθροί !
- Μοῦ φάνεται πῶς ἀναγνωρίζω αὐτὸ τὸ γιγαντῆ φώναζε καὶ ὁ Χάρου, ζητάζοντας προσεκτικότερα τὸ λευκά.
- Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο ! ἐπρόσθεσε ὁ Φάλκοννερ.
- Κι' ὁ γίγας, ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ζήτταζε προσεκτικὰ τοὺς δύο Ἀμερικανούς, τοὺς ὁποίους δὲν δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ. Μία φράσι ἐκλήξωσι καὶ ἔπειτα μὴ βαθεῖα χαρὰ ζωογραφίστηκε στὴν ἰσὴ φρονονομία του, πὺ τὴν εἶχαν ἀλλοιώσει ἢ ἔννοισι, ἢ στερήσεισιν ὁ ζῶπο.

Παραχώρησε γρήγορα πρὸς τοὺς δύο Ἀμερικανούς, δι' ὁποῖον εἶσαν συγκαταστήσῃ τ' ἄλογά τους καὶ τοὺς φώναζε :

- Εἰμια ὁ Βουαροξέ ! Ἡ Θεία Πρόνοια σὰς στέλνει σὲ μᾶς τὴν στιγμὴ πὺ εἶχα ἀρξίσῃ ν' ἀπελπίξωμαι γιὰ τὴ σωτηρία μας !... Μὲ ἀναγνωρίζετε ;

Καὶ ὁ Βουαροξέ ἔπλωσε τὰ χέρια του πρὸς τοὺς δύο Ἀμερικανούς, οἱ ὁποῖοι τοῦ τὰ ξοῖξαν μ' ἀκαριότητα...

Ἐντοπιετζέ, ὁ λοχαγὸς Μπάβελ καὶ οἱ ἄνδρες που εἶχαν συναντήσῃ τὸ μικρὸ ὄμιλο.

Ὁ Βουαροξέ, κοντὰ στὸν ὁποῖο πεζοτάν ὁ Βασιτάχ ἠμῆλιος, ἔπλωσε ζωοφι χαρὰ, βλέποντας δι' ὁ ἀπόσπασμα ἦταν πολυἀριθμιο. Κατόπι, μὲ λίγα λόγια, ὁ Μπάβελ τοῦ ἐξηγήσε πῶς τὸ ἀπόσπασμα τὸν βρισκόταν σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἀναζητῶντας τὸν Κόζακνο Ποταμῶ.

Ἐπειτα ὁ Βουαροξέ μὲ τὴν σημά του διηγῆθηκε μὲ συντομία τὸν ἀγαθὸ καὶ στοῖς δύο Ἀμερικανούς, τὸν ὁποῖον ἢ περιέγραψε εἰς ἑρθεσιτῇ, τίς θλιβεροὺς περιπέτειας του, τίς ὁποῖους ξέρονσι οἱ ἀσπαστά μας.

Μέρει πολλὰς τῶρα — ἔξασπασσε — πλανοῖσαστε σ' αὐτὰ τὰ μέρη πὺ εἶνε ἄγνωστα τὸν σὲ μᾶς, ὅσο καὶ τὸ Βασιτάχ. Βαθῆσαι μόνον τίς νύχτες καὶ κρινόσαστε τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ φόβο ζωομᾶς δισῶρεστῃ συναντήσαστε. Μὲ λίγο κινήσῃ, μὲ φροῖτα καὶ μὲ ὀφεις κατορθῶσαστε ὡς τῶρα καὶ μὴν πεθάνοιμε ἀτ' τὴν περσιό. Μὰ πρὸ ὀλίγου ἐξάντησα καὶ τὸ τελευταῖο μου φροῖγγιο, σκοπῶντας αὐτὸν τὸν ἀγαθό...

—Καὶ ἡ ντόνα Ροζάριο τί ἀποπῶν ; φῶρησε ὁ Οὐίλλιαμ Φάλκοννερ, συγκαμῆμένος ἀπὸ τὴ διήγησι πὺ εἶχε ἀκούσει...

—Τὴν ἄφρασι ἐδῶ κοντὰ στὴν κατασκήνωσί μας, ἐπὸ τὴν ἐπιπέτω τοῦ Πέτε... Ἀποτῆσιμιο παιδί ! ἐπρόσθεσε ὁ Βουαροξέ μὲ τρυφερότητα. Μὲ πὺ καὶ καρτερία, μὲ πόσο θάρρος, χωρὶς νὰ παραπονεθῇ ὀπτι μὴ φορά, ὑπέφερε ὄλες τίς στερήσεις, τίς ἀγωνίες καὶ τοὺς κόπους, πὺ θὰ λύναν τὴν ψυχῇ καὶ τοῦ πὺο γενναῖον ἀνδρὸς !...

—Εἶνε μὴ εἰνεγινη νέα ! φώναζε ὁ σέρ. Χάρου, ἐνθουσιασμένος.

—Ναί, βέβαια ! πρόσθεσε ὁ Φάλκοννερ. Ἡ ἱστορία τῃς θὰ μοῦ ζωομοῖσαστε νὰ γράψω τίς καλῆτερες σελίδες τῶν ταξειδιωτικῶν μου ἑπιποῖσεων.

Ἐντοπιετζέ, ὁ Βασιτάχ, ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει νὰ φέρῃ τὴ Ροζάριο καὶ τὸν Πέτε, ξαναγῶρισε μαζί τους.

Ἡ φτωχὴ νέα βιάδιζε μὲ κόουρασι. Τὸ πρῶτοπὸ τῃς, μὲ τὴ ζωομάδα του καὶ τὴν ἀδιναμία του, ἐπρόδιδε ὄλε τὰ μαρτίρια πὺ εἶχε ὑποφέρει. Μὰ μὴ ἀκλόνητη ἀποφασιστικότης ζωογραφίζοταν στὰ βλέμματά τῃς, ἐπαλάλοντας τὴν στοργῇ καὶ τὸ σεβασμό σ' ὄλοις ὁσοῖς τὴν ἔβλεπαν.

Ἡ φρονοσῖα τῃς πρὸκαλέσε μὴ ζωοφι κίνησι μεταξὺ τῶν καθιλάληδων τοῦ ἀποσπᾶσματος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀκούσει πρὸ ὀλίγου τὴν διήγησι τοῦ Βουαροξέ.

Ἡ ἡρόφι διὰγωγῇ τῃς νέας, ἢ ἀρῶσις τοῖς πρὸς τὸν πατέρα τῃς, εἶχαν ἐκμηθεθῇ ὁ

σο ἀξίζαν ἀτ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους πὺ, ἀπειθῇ εἶχαν γνοφῖσαι στὴ ζωὴ τους κάθε λογῃς κινδύνους, ἐθαύμαζαν τοὺς ἡρωισμοὺς.

Ἡ Ροζάριο, μετριώφρον καθῶς ἦταν, δὲν ὑποφῶριζοταν καθόλου τὰ αἰσθήματα πὺ προκαλοῖσε. Ὡστόσο συγκαμῆθηκε βαθεῖα ἀπὸ τὴν ἐγκαρδία ἐπιδοχῇ τῶν ἀνθρώπων τοῦ λοχαγῶ Μπάβελ.

Ἦ αὐτὸ, ὅταν σὲ λίγο ξαναγῶρισε μὲ τὸ Βουαροξέ, τὸν Πέτε καὶ τὸν Βασιτάχ στὴν ξεχωριστῇ τους κατασκήνωσι, τοὺς εἶπε :

- Ἐϋλογημένο νὰ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! Ἡ χάρις του μᾶς ἐζανε νὰ συναντήσοιμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους... Ἐγὼ, καὶ σὲς πὺο δυσκόλες ἀκῆμα στιγμῆς μας, εἶχα πάντοτε ἐμπιστοσύνη στὴν ἀεφῶρητη ζωοσύνη του... Ἡ ζωοσύνη του αὐτῇ ἀξ ἀπλοθῇ καὶ στὸν πατέρα μου καὶ ἀξ τὸν σῶση !...

—Ὁ Θεὸς νὰ εἶν' ἐϋλογημένος ! ἐπᾶνελαβε μὲ θέρη καὶ ὁ Βουαροξέ. Δὲν ἔχανα καλὰ ν' ἀμαρτάλλω γιὰ τὴν ζωοσύνη του ! Μὰ βλέποντάς σε, παιδί μου, νὰ κινδυνεύῃς γὰ ζωοῖς μὲσα σ' αὐτῆς τίς ἐριμῆς, συλλογῶσιμους τὸν ἀπατῆμένο μου Φάβιο πὺο περιμένει ἄδικα τὴ βοήθειά μας, ἐνοιοθα τὴν καρδιά μου ἔτοιμη νὰ σπάσει καὶ τὴν βλαστήμια ν' ἀνεβαῖνη στὰ χεῖλι μου.

—Καὶ τῶρα, τί θὰ κάνοιμε ; τὸν διέζοψε ὁ Πέτε, ἀνησοχῶντας γιὰ τὴν τύχη τοῦ Φάβιου.

—Ναί, τί θ' ἀποφασίσοι οἱ ἀδελφοί μου ; φῶρησε καὶ ὁ Βασιτάχ, ὁ ὁποῖος, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶχε μείνει σιωπηλῶς.

Ὁ Βουαροξέ, ἀφῶς σκέμῆτηκε μερικοῖς στιγμῆς, πρόσφερε τὰ λόγια αὐτὰ :

—Ἡ συνάντησί μας μ' αὐτοὺς τοὺς γενναῖους ἀνδρες μᾶς ἔσασε ἀπὸ βέβαιο θάνατο. Ἐχοῖμε λοιπὸν τῶρα καὶ εἰμῆς καθῆρον νὰ τοὺς ἀνταποδώσοιμε τὴ μεγάλη αὐτῇ ἑπιροῖσι... Ἀκούστε νὰ σὰς ἐξηγήσοι : Ἡ ἀποστολῇ πὺο ὁργᾶνωσε ἢ Κυβέρνησις τοῦ Τεξᾶς ἔχασε τὸ Βερμωίδεθ, τὸν ὁποῖο εἶχε πάρει ὡς κριώτερο δὴροῦ τῃς... Ἡ γνῶμη μου εἶνε ὅτι τοὺς πρόδοσε... Ὁ στρατηγὸς Μάκλεοντ, ὁ ἀρχηγὸς τῃς ζωομένης ἀποστολῃς, ἔχει στείλει τῶρα τὸν λοχαγὸ Μπάβελ μὲ τοὺς ἄνδρες πὺο συναντήσαστε πρὸ ὀλίγου, ν' ἀνακαλύψωσι τὸν Κόζακνο Ποταμὸ γιὰ νὰ μωρεθῇ νὰ προσανατολίσῃ...

—Καὶ ζητάει τὸν Κόζακνο Ποταμὸ σ' αὐτὰ τὰ μέρη ; διέζοψε ὁ Βασιτάχ.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Βουαροξέ. Ὁ λοχαγὸς Μπάβελ εἶνε βέβαιος πῶς ὁ Κόζακνος Ποταμὸς κινεῖται

Ὁ Βουαροξέ ἐξέταζε ἕνα ἀγαθό, πὺο μόλις τὸν εἶχε σκοτώσει...

πρὸ ἀτ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς λόφους. —Κάνει μεγάλο λάθος ! φώναζε ὁ Βασιτάχ. Εἶνε ἄλλο ποτάμι αὐτὸ πὺο περνᾶει πέρα ἀτ' τοὺς τρεῖς λόφους.

—Τότε πρέσει νὰ φροντίσοιμε νὰ βοῇ ἢ ἀποστολῇ τὸ σωστὸ δρόμο... Γιατὶ ἄλλοιῶς κινδυνεύει νὰ ζωοῖ ἐντελῶς.

—Ναί, εἶπε πάλι ὁ Βασιτάχ, τὸ καθῆρον μᾶς εἶνε νὰ πείσοιμε τὸν λοχαγὸ Μπάβελ νὰ γρηῖσι πίσω καὶ νὰ συναντήσῃ τὸ ζωαβᾶνι πὺο περιμένει τὴν ἐπιστροφῇ του μὲ ἀνυπομνησία...

—Τότε — πρόσθεσε ὁ Βουαροξέ — θὰ μωρεθῶσοιμε νὰ προσανατολιστοῖμε εἰλοῦτερα. Προστατῶσοιμε ἀπὸ μεγάλη ἀκολουθῖα, θὰ μωρεθῶσοιμε νὰ βροῖμε τὴν ἀποστολῇ καὶ ἂμα τὸ κατορθῶσοιμε αὐτὸ, νὰ πλιπῶσοιμε στὴν Κοιλᾶδα τοῦ Χρῶσι.

—Νεῖ ! φώναζε ἢ Ροζάριο μὲ ζωοροῖτητα. Πρέσει νὰ μάθοιμε τί ἀπῆνε ὁ πατέρας μου. Ἴσως ὁ Οὐ΄ Σαζᾶς καὶ οἱ σύντροφοί του νὰ κίναν στὴν πωρκαῖά τοῦ δάσους.

—Ὁ Θεὸς νὰ δῶσι ! εἶπε ὁ Βουαροξέ.

Μετὰ τὴ συνομιλία αὐτῇ, οἱ ἡρωῖς μᾶς τίμησαν τὸν ἀγαθό, πὺο

τὸν εἶχε φησει ὁ Πέτε, ὁ ὁποῖος ἦταν πὺο καλὸς μαγειρῶς. Κατόπι κοιμήθηκαν ὄλοι... Εἶχαν τῶση ἀνάγη τῶν ἡνιων ! Τὴν ἑπιμῆνη, ὁ Βουαροξέ, ὁ Πέτε καὶ ὁ Βασιτάχ κατορθῶσαν νὰ πείσοι τὸν λοχαγὸ Μπάβελ ὅτι ἄδικα ἀναζητοῖσε τὸν Κόζακνο Ποταμὸ στὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ τὸν κάνουν ν' ἀποφᾶσιση νὰ γρηῖσοιεν πίσω. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΥ ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

Ἡ κῶβεντικῇ, ἱπποτικῇ, περιπετειῶδῃ, ἐπικῇ καὶ μυθιστορηματικῇ ζωῇ

ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΜΟΥΡΟΥΖΗ

Τὸ ἠρωϊότερο ἑλληνικὸ ἀνάγνωσμα, γεμᾶτο συναρπαστικὰ ἐπιπεῖσι καὶ ὑπέροχα ἀνεκδοτα, γραμμῆνο ἀπὸ τὸν γνωστὸ λογογράφου κ. ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ